

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 16. oktober 2017
Kontor: Straffulbyrdelseskontoret
Sagsbeh: Jørgen Jørgensen
Sagsnr.: 2017-0030-0018
Dok.: 525832

Hermed sendes supplerende besvarelse af spørgsmål nr. 655 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 7. juni 2017. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Søren Pape Poulsen

/

Anders Aagaard

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 655 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil de tre rumænere, som de rumænske myndigheder vil have udleveret, nu få tålt ophold i Danmark - eller hvad vil der ske videre i sagen?”

Supplerende svar:

Justitsministeriet besvarede den 29. juni 2017 spørgsmål nr. 655 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg.

Det fremgår af besvarelsen, at Justitsministeriet ikke er bekendt med grundlaget for de pågældende personers ophold i Danmark, herunder spørgsmålet om én eller flere vil kunne komme på tålt ophold, og at Justitsministeriet derfor til brug for besvarelsen har anmodet Udlændinge- og Integrationsministeriet om en udtalelse.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har den 27. september 2017 sendt en udtalelse til brug for Justitsministeriets besvarelse af spørgsmålet og har i den forbindelse oplyst følgende:

”1. Udlændinge- og Integrationsministeriet skal indledningsvis bemærke, at Højesterets kendelser af 31. maj 2017 – foruden de tre rumænske statsborgere, som ønskes udleveret, og som omtales i spørgsmålet – også omfatter udlevering af en rumænsk statsborger til straffuldbyrkelse i Rumænien. I alle tilfælde ophævede Højesteret Justitsministeriets afgørelser om udlevering.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har til brug for udtalelsen indhentet en udtalelse fra henholdsvis Udlændingestyrelsen og Statsforvaltningen om de fire udlændinges opholdsgrundlag.

På den baggrund kan ministeriet om de tre udlændinge, der er begæret udleveret til strafforfølgning i Rumænien, oplyse, at to af disse har tidsubegrænset opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsen, og at den tredje udlænding har fået opholdsregistreringsbevis som arbejdstager efter EU-opholdsbekendtgørelsen og i øvrigt har en verserende ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse efter samme bekendtgørelse.

Ministeriet kan endvidere oplyse, at den udlænding, der er begæret udleveret til straffuldbyrkelse i Rumænien, ikke har opholdstilladelse efter udlændingelovens regler, og at vedkommende ikke er kendt hos Statsforvaltningen. Det bemærkes i den forbindelse, at det forhold, at den pågældende udlænding ikke er kendt hos Statsforvaltningen, ikke nødvendigvis betyder, at

den pågældende ikke har ret til at opholde sig her i landet i medfør af EU-retten.

2. Spørgsmålet om, hvorvidt der kan ske udvisning af en EU-statsborger, skal som udgangspunktet afgøres efter udlændingelovens regler.

Det følger i den forbindelse af udlændingelovens § 25, nr. 2, at en udlænding kan udvises, når den pågældende må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Bestemmelsen omfatter også EU-statsborgere og deres familiemedlemmer.

EU-reglerne om fri bevægelighed mv. sætter imidlertid grænser for medlemsstaternes adgang til at udvise EU-statsborgere og deres familiemedlemmer.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (opholdsdirektivet) indeholder generelle principper for og beskyttelse mod udsendelse og er gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2011 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen).

Udlændingemyndighederne og de danske domstole skal i hver enkelt sag, hvor der rejses spørgsmål om udvisning af en udlænding, der er omfattet af EU-reglerne, foretage en konkret vurdering af udvisningens overensstemmelse med EU-retten.

Der er i EU-opholdsbekendtgørelsen fastsat nærmere regler herom. Helt generelt følger det heraf, at foranstaltninger truffet af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og kan udelukkende begrundes i vedkommendes personlige adfærd, som skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. En tidligere straffedom kan ikke i sig selv begrunde anvendelsen af sådanne foranstaltninger. Begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter, må ikke anvendes.

Der skal endvidere ved en afgørelse om udvisning tages hensyn til varigheden af den pågældende EU-statsborgers ophold her i landet, og der må ikke træffes afgørelse om udvisning, når den pågældende har opnået ret til tidsubegrænset ophold her i landet, med mindre det skyldes alvorlige hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed.

Spørgsmålet om, hvorvidt der kan ske udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 2, afgøres af Udlændingestyrelsen typisk efter forelæggelse fra politiet.

3. Efter udlændingelovens § 30, stk. 1, skal en udlænding, der er udvist af Danmark, udrejse af landet. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

Det følger imidlertid af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Det beskyttelseshensyn, der ligger bag bestemmelsen i udlændingelovens § 31, stk. 1, sikrer respekten for Danmarks internationale forpligtelser, herunder refolementsforbudet i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Den nævnte bestemmelse i § 31 indebærer en generel forpligtelse for myndighederne til i forbindelse med afgørelser på udlændingelovens område at påse, at forbuddet mod refolement ikke tilsidesættes.

Finder Udlændingestyrelsen, at de pågældende EU-statsborgere kan udvises, vil Udlændingestyrelsen samtidig skulle tage stilling til, om en udsendelse vil være i strid med § 31. I en situation, hvor der foreligger oplysninger, som indebærer, at en udsendelse vil være i strid med § 31, er det ministeriets opfattelse, at Udlændingestyrelsen må behandle sagen som en ansøgning om asyl.

I sager, hvor det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at udsende en udlænding tvangsmæssigt til vedkommendes hjemland eller et tredjeland, hvor vedkommende ikke er beskyttet mod videresendelse til hjemlandet, men hvor udlændingen er udelukket fra at opnå opholdstilladelse her i landet, henvises udlændingen til at opholde sig i Danmark på tålt ophold.”